

To, co je na tvorbě Petra Willerta kontinuální a autentické, je jistá monotematicnost v pozitivním smyslu slova. Tato monotematicnost je zároveň podmíněna prostorovým, dalo by se říci, lokálním vymezením. Onou „lokalitou“ je konkrétní byt z padesátých let a jeho bezprostřední okolí. Ateliérem, krajinou, jevištěm pro fotografie jsou čtyři zdi vymezující prostor, který odráží osobnost svých obyvatel a jejich životní styl; reálný interiér, jehož vybavení téměř nijak výrazně nepoznamenalo uplynulých několik desetiletí. Byt a jeho uživatelé - babička a kocour - byly vždy hlavním námětem fotografií vnuka, který se sem každý víkend vracel ze studií ve Zlíně.

Toto kontinuální, systematické a dlouhodobé zaujetí babiččím mikrokosmem vynášelo na povrch nové vrstvy a hladiny obsahů. Ať už se hlavním námětem cyklů stávala nalezená zátiší odrážející masový vkus 50. let, doplněná o fotografie členů rodiny, „produkty“ babiččích ručních prací, nebo samotná babička v roli modelky. Nikdy nešlo o prvoplánové využití „retro spektakularity“ tohoto specifického, ale na druhé straně v našich končinách tak povědomého životního stylu. Už jen proto, že samotný autor byl a pořád je jeho součástí. Je to dialog dvou generací, dvou pohledů na svět, ale zároveň otisk hlubokého láskyplného vztahu. Willert si, samozřejmě způsobem sobě vlastním, babičku někdy i prostřednictvím fotografií rád dobírá, snaží se jí vzdělávat. Uvědomuje si ale, že mnoho věcí je daný fakt a jak dokládají jeho poslední soubory *Dobrá hospodyňka* a *Pocta*, relikty specifického přístupu k věcem, který mladší generace již pod kůží nemají. V cyklu *Pocta* si autor také s pomocí propojení fotografií s literární předlohou Němcové *Babičky* všímá fungování domácnosti u své babičky a její schopnost žít úsporně. Děje se tak výlučně prostřednictvím převážně nalezených zátiší. Zde Willert snad víc než kdy předtím uplatňuje své vytríbené oko lovce pohybujícího se na známém území. V jeho podání jsou i nashromážděné PET lahve na balkóně nebo sušící se mikrotenové sáčky na šňůře důvodem k zamyšlení a motivem estetických zátiší.

A právě čistota výrazu otvírá prostor, který umožňuje provést hlubší analýzu těchto obrazů. Na pozadí vizuální přitažlivosti babiččích kuchyňských zátiší, nebo laskavě ironického humoru (který je také důležitou a sympatickou součástí díla), se musíme zamýšlet i nad tím, že se Willertovi dařilo a daří reflektovat téma stáří a životního stylu v průměrné domácnosti důchodce bez patosu, výsměchu, angažované kritičnosti nebo humanistické idealizace. Na jeho snímcích je mu babička rovnocenným soupeřem, výzvou, ale i múzou, nebo dokonce autorem, bez jehož přispění by

se Willertova citlivost a imaginace možná nikdy nerozběhla.

Díla prezentovaná na této výstavě jsou toho asi nejlepším důkazem. Willert se totiž posouvá od posledních zátiší ze souboru *Pocta* k určité redukci forem. Stále se pohybuje v babiččím prostoru, známé předměty však z něj v jistém smyslu vytrhává a abstrahuje do formální zkratky, která na jedné straně ještě dovoluje identifikovat (i když v některých případech velmi obtížně) výchozí předmět, na straně druhé se stává ornamentem, kterým si Willert „osahává“ neprobádané vody subverzivních podtextů. V jiných případech obyčejné věci (ponožky, pantofle, papír) antropomorfuje a hledá v nich „zakleté“ bytosti. Někdy pouze změní úhel pohledu nebo zaznamená nepatrný posun, kterého by si občasný návštěvník bytu nevšiml, ale pro jeho obyvatele je to znepokojivé narušení statu quo (deka na gauči obrácená správnou a špatnou stranou).

Tyto nuance v přístupu k banalitám každodennosti mohou připomínat snahy avantgardních fotografů dívat se na věci čistým, osvobozeným zrakem, ukazovat je pomocí fotografie v novém světle. I když je to v současném umění stále těžší, spíše se odkazuje a přivlastňuje, než hledají nové cesty, na snímcích Petra Willerta je přítomna objevná radost z dívání se na věci jinak. Zátiší jako žánr, který na vystavených dílech převládá a který se objevuje i v samotném názvu výstavy, připomene dílo Josefa Sudka, který svá nejlepší díla (zátiší) vytvořil v jistém smyslu prostorově limitovaném vymezení svého ateliéru. Na Sudkovo okno s jistou nadsázkou odkazuje i projekce nespočetných oken s orchidejemi. Rovněž tímto způsobem se projevuje Willertovo vytrvalé skenování a zpracovávání viděného. Orchideje jsou dnes prostě nové muškáty, zkuste si toho všimnout na cestě do práce.

*Anna Mlynek Maximová*

**3. 12.–20. 12. 2013**  
**vernisaž v úterý 3. 12. v 18:00**  
**výstavu uvede Anna Mlynek Maximová**  
**kurátor výstavy: Martin Fišr**  
**otevřeno út–pá, 14–18 hod.**  
**12. tovární budova Zlín**  
**www.kabinett.cz**

**Petr Willert** (1981) absolvoval magisterské studium v Ate-liéru reklamní fotografie na Fakultě multimediálních komu-nikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Od roku 2011 pra-cuje jako pedagog na Střední uměleckoprůmyslové škole v Uherském Hradišti. V roce 2011 spoluzakládal Fotofestival Uničov.

#### **Samostatné výstavy:**

##### **2012**

*A jaká tam su?*, Elpida, Praha

##### **2011**

*Babička*, Amanita, Znojmo

##### **2010**

*ČD bonus*, Galerie Žlutá ponorka, Znojmo

##### **2010**

*Něco z babičky*, Fotograf Gallery, Praha

##### **2009**

*Babiččina diskotéka*, Galerie Fiducia, Ostrava

*Pa & Po*, Galerie Artistů, foyer kina Art, Brno

#### **Kolektivní výstavy a projekty:**

##### **2013**

*Vnitřní okruh v současné české fotografii*, Městská knihov-na, GHMP, Praha

*Vnitřní okruh v současné české fotografii*, Dom umenia, Bratislava

##### **2012**

*Terénny výskum I. - Město*, Galéria Domu fotografie

v Liptovskej galérii P. M. Bohúňa, Liptovský Mikuláš

*Zapomenout dýchat...*, Galerie Rampa, Ústí nad Labem

##### **2011**

*FRAME010*, Leica Gallery Prague, Praha

*Obraz, v kterém žijeme*, Muzeum města Ústí nad Labem, Ústí nad Labem

*Crash Test*, Topičův Salón, Praha

##### **2010**

*Best Before*, Dom Fotografie, Liptovský Mikuláš

*Rodinný pocit*, Dom fotografie, Liptovský Mikuláš

##### **2009**

*Prague Photo*, výstavní síň Mánes, Praha

*Digestiv*, Česká národní banka, Praha

*Via Lucis 1989 - 2009*, Dům umění, Bratislava

##### **2008**

*Menu*, Stredoeurópsky dom fotografie, Bratislava

##### **2007**

*Devátá sklizeň*, Galerie Českého centra v Moskvě, RU

*Šestka*, Pražský dům fotografie, Praha

*Plyš myslí, že je víc*, Galerie Opera, Divadlo Jiřího Myrona v Ostravě

*137°*, Galerie České centrum, Praha 1 a Galerie Goethe Institutu

##### **2006**

*Devátá sklizeň*, Kulturní prostor Alternativa a Hala 64, Zlín